



El mensaje

Direcció: Iván Fund **Guió:** Iván Fund, Martín Felipe Castagnet **País:** Argentina **Durada:** 91 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Mara Bestelli, Marcelo Subiotto, Anika Bootz, Betania Cappato **Música:** Mauro Mourelos **Fotografia:** Gustavo Schiaffino **Distribuïdora:** Bteam Pictures **Estrena a Espanya:** 24/07/2026
No recomanada per a 7 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

En plena crisi econòmica, el do d'una nena de 9 anys per comunicar-se amb els animals dona als seus tutors, àvids d'oportunitats, la idea d'oferir els seus serveis com a mèdium de mascotes. La família viatgera ha d'enfrontar-se a la seva pròpia incapacitat per comunicar-se mentre recorren el camp argentí en una petita autocaravana camí de visitar la mare de la nena que està internada a una institució psiquiàtrica. (FilmAffinity)

CRÍTICA

18/02/2025 - BERLINALE 2025: Iván Fund crea un senzill però encisador relat sobre la pèrdua i la preservació de la innocència a través dels viatges d'una nena capaç de comunicar-se amb els animals

Un home gran porta una tortuga en una furgoneta amb l'esperança que una nena pugui comunicar-se amb la seva estimada mascota a canvi de 12.000 pesos argentins (uns 10 euros). En aquesta primera escena del nou llargmetratge del cineasta argentí **Iván Fund**, **El mensaje**, ja comencem a desxifrar aquesta elegant i elegíaca història sobre com els nens es veuen abocats a perdre el seu sentit de la innocència i la sorpresa, i com els adults intenten preservar el que en queda. Escrita per **Martín Felipe Castagnet** i el mateix Fund, **El mensaje** és l'única pel·lícula a la competició de la Berlinale rodada íntegrament en blanc i negre.

A l'Argentina rural, la jove Anika (**Anika Bootz**) es pot comunicar amb els animals, o almenys això diuen. Les seves figures paternes, la Myriam (**Mara Bestelli**), la portaveu de la nena, i el Roger (**Marcelo Subiotto**), el director financer d'aquest negoci, semblen més preocupats per fer publicitat dels serveis de l'Anika com a encantadora d'animals que per cuidar realment de la nena. El trio viu en una autocaravana, però la Myriam s'escapoleix per enviar notes de veu a clients ansiosos, parafrasejant suposadament la canalització que fa l'Anika de l'ànima d'una mascota, mentre la jove juga o dorm profundament a la furgoneta. Per principi empíric, es tracta d'estafadors de pa sucat amb oli que s'aprofiten del dol o de persones frustrades i desesperades per connectar amb les seves estimades mascotes. Tanmateix, per als clients fan miracles.

Aquesta dualitat es manté al llarg de tota la pel·lícula, en què les dues coses són certes alhora. Transitem fàcilment per la primera meitat, en la qual la complexa dinàmica dels personatges ja és prou intrigant per atrapar l'espectador. Mentre observem l'Anika, filmada de forma íntima en primer pla pel director de fotografia **Gustavo Schiaffino**, la jove es mostra clarament afectuosa amb els seus tutors i no sembla expressar un immens descontent per l'organització del grup. No obstant això, la trobem diverses vegades amb el cap cot, carregant sobre les espatlles el pes de la seva pròpia supervivència. A les escenes nocturnes, la foscor envaeix l'enquadrament i reflecteix l'aïllament col·lectiu del grup en els seus viatges a la recerca de clients.

Fund signa una *road movie* poc convencional que no se centra en l'acte explícit de viatjar, sinó en els destins creuats i trobades fortuïtes, diverses de les quals són especialment importants per a la noia. La història es transmet amb certa suavitat, això indica que Fund presta molta atenció a la naturalesa emocional del vincle entre l'humà i la mascota. D'aquesta manera, és capaç d'analitzar en profunditat el nostre desig de comprendre i de ser compresos, negant-se a minimitzar el desig d'un individu de connectar amb la seva mascota en un regne que va més enllà de la seva comprensió. Les línies melòdiques dels metalls de **Mauro Mourelos**, simples i disperses, s'interposen de manera magnífica en els moments de reflexió, sense inundar mai la pel·lícula amb una sensació de didacticisme emocional.

En realitat, no importa si l'Anika "pot" parlar realment amb els animals; se'ns concedeix un accés limitat al món interior de la noia, la qual cosa potser suggereix que ella mateixa no n'està segura... o que no li importa. El veritablement important per a ella són els petits llampecs de sorpresa infantil, o la seva absència: l'Anika posa una dent de llet sota el coixí i al matí següent segueix allà, simbolitzant una pèrdua lenta i crua de la innocència. Els moments dedicats als gats, als gossos i fins i tot a una capibara solitària desperten comprensiblement la sensibilitat dels espectadors: els animals són una font immensament poderosa a través de la qual conservem l'alegria i la sorpresa infantils en un món que constantment ens diu que aquestes expressions són signes de debilitat o immaduresa.

Olivia Popp - cineuropa.org